

ÁTJÁRÓ

Antos Péter festőművész egész pályafutását végigkísérte - saját bevallása szerint - a sokak által ellentétesnek tartott racionalitás, a matematika és az irracionalitás, vagyis a művészet. Számára ezek a fogalmak inkább kiegészítették és erősítették egymást.

Örök igazság olvasható ki az alkotó szavaiból, ahol a racionális és irracionális világok, vagyis a vélt ellentétek vonzzák és kiegészítik egymást. Hitvallása korszellem is egyben, hiszen az elmúlt évtizedekben a számítógép térhódításával, egyre inkább felmerült az igény a matematikusok részéről, hogy a matematika határát átlépve belépjenek a képzőművészet birodalmába, s maguk is festők, szobrászokká váljanak. Főleg a geometria eszköztárát használva tették mindezt: említhetném a fraktálgeometriát a festészetben - melynek példázatára itt is láthatunk műveket, vagy a platóni testekből származtatott szoborszerű térkonstrukciókat, a polidimenziós tereket, de az Escher-féle síklefedő rendszereket, és a Fullerén molekula elvének alkalmazását is. Ezen tudós-művész kollégák leginkább az évente megrendezésre kerülő Bridges vagyis Hidak világkonferencián (megjegyzem, a híd is egy átjáró), vagy a magyarországi Szimmetria Fesztiválon mutatkoznak be rendszeresen... (Természetesen a világban még számos hasonló bemutatkozási lehetőség létezik.)

Antos Péter szinte gyerekkorában kezdett el alkotni, Ő matematikussá lett festő, ezért esetében inkább a képzőművészet irányából érinthetjük a matematika határterületét. Legtöbb festménye úgy épül fel, hogy a központi mag köré szerkesztett tér élővé, térhatásúvá válik, a mag mintha befelé húzna. Elmondása szerint, ezt a látványt próbálta meg még plasztikusabbá tenni oly módon, hogy a mag legtöbbször nem hordoz konkrét jelentést, inkább egy sok mindennel helyettesíthető, a nézőre bízott jelentésű "Valami".

Jelen kiállítás címe ÁTJÁRÓ, ami egyben egy legutóbbi alkotása titulusa is. Talán jelenti ez a racionális és irracionális világunk közötti átjárást? Átjárást egy másfajta létezésbe, vagy talán egy másik lelkiállapotba, az Univerzum egyik darabjából egy másik darabjába? Jelenti ez dimenziók áttörését, átlépését, ha csak gondolatban is? Hiszen ez a címválasztás egyben bátorítás is lehet, hogy ne tétovázz! Tedd meg az első lépést valahová, ami már nem evilági paraméterekkel mérhető, nem evilági szemekkel látható, nem a mindennapjaink kézzel fogható része. Igen, véleményem szerint a művészet feladata valóban az, hogy a természet hű másolósa helyett átlépje a határokat, hogy tudósítson, hogy leképezzen, hogy absztraháljon... De továbbmegyek, hogy a matematikai rendszerekkel is bizonyított Isteni harmóniát, a szépséget, a fényt hozza el és tárja elénk, tegye világunk látható, érzékelhető részévé.

Úgy tűnik, Péter a kiállításával nemcsak bátorít bennünket, hanem a műtárgyain keresztül segítséget is nyújt nekünk ebben.

Hogy hogyan?

A szivárvány színeiben skálázó geometrikus alkotásai legtöbbször filozofikus és kozmikus töltetűek, tartalmúak. A *Bolygók együttállása*, az *Örvény*, az *Ősrobbanás*, a *Kozmikus születés*, vagy a *Genesis* és *Kozmogenezis* című képei, a *Fény* című festménysorozata megidézik a teremtés pillanatát, képei beavatnak a világ születésének folyamatába, amikor a pontszerű semmiből lesz a minden, a világmindenség...a részből az egész!

Szemmel láthatóan a művész sajátos technikát dolgozott ki mindehhez. Különböző szélességűre pattintott zsilippengével barázdákat, mondhatni kis akadályokat képezve hordja fel a festéket a felületre. Talán azért, hogy elnyújtsa az alkotás folyamatát, talán hogy elnyújtsa ezzel a szemlélődés folyamatát is. Alkotói módszerében nem számít tehát a cél, hanem az út az elsődleges, vagyis *az úton levés*, az idő rabszolgájaként a maradvá haladás, a szemlélődés, a meditáció, az önátadás és az önmegadás. S az idő, amely felettünk rohanva szalad, munkáiban így megmarad. Az idő, mely hozzánk halandókhöz oly könyörtelen, paradox módon az alkotó kezei között megtöretik, lecsendesedik. Az alkotó ezzel a gesztusával, mint ahogy azt az impresszionisták tették annak idején, az elemi részecskékig lebontja a formát, a látványt, majd összerakja - miközben minden részecskéhez saját mozdulata fűződik: egy kézjegy, egy gondolat, egy érzés... Az egész részékké bomlik és a részek szemünk előtt egészzé formálódnak. Lépésről lépésre, pontról pontra tetten érhetjük a folyamatot, az alkotás folyamatát, melyben az alkotó pihenni akar, melyben az alkotó maradni és megmaradni akar.

Így üzen nekünk. Ne késlekedjünk, az ÁTJÁRÓ nyitva áll előttünk is. Lépünk be rajtuk az ő birodalmába. A kiállítást ezennel megnyitom.

SAXON Szász János

Elhangzott Antos Péter Átjáró című kiállításának megnyitóján